

Oli kerran kelpo renki,
ahkera ja tunnollinen,
paiski töitä päivät pitkät,
yönsä aitassa lepäsi.
Hänellä oli talohon
vuoden kestävä sopimus,
mutta sitten kesken kaiken
puhumatta, yllättäen
renki lähtikin talosta.

Sitä kaikki kummeksuivat,
ihmettelivät kovasti.
Isäntäpä tuosta suuttui,
vihastui perin pahasti,
käräjille kohta haastoi
palkollisen pettäväisen.

Alkoi juttu oikeudessa,
renki kutsuttiin sisälle.
Uteli jo ukko-herra,
itse tuomari kyseli,
lähdön syytä tiedusteli.

"No kun multa luonto petti",
renki vastasi hänelle.

"Huonostiko kohdeltihin?"
kuului tuomarin kysymys.

"Hyvää siellä kohteluni",
tarinoitsi palkollinen.
"Töitäkään ei yöllä tehty,
päivällä vain paiskittihin."
"Oliko siis huono ruoka?
Senkö vuoksi luonto petti?"

"Oli oivat ruuat siellä,
mutta kuulkaa, kun selitän.
Kerran viime tammikuussa
putosi hevonen jäihin.
Lihoiksi se laitettiin,
sitä syötiin viikkokaudet.
Ummetukseen helmikuussa
kuoli kantakirjalehmä,
jota syötiin aika kauan.
Sittenpä sikakin kuoli,

Pettää luonto karskillakin

Kirjoittanut Kyösti Kettunen

ruusuun possu tuo menehtyi.
Sitä pitkään maisteltihin,
syö tiin, jotta rasva tihkui.

Mutta sitten huhtikuussa
kuoli vanha ruotimummo.
Arvelin väen talossa
perinnettä noudattavan,
jonka vuoksi luonto petti!"